

Keď mlčanie prináša úspech a strácanie času sa stáva ziskom

Zuzka a Peťo Košťálovci

V Španielsku je pod názvom „Vincentova voda“ známy tento príbeh:

Jedna žena sa svätému Vincentovi Ferrerskému s trpkosťou sťažovala na svojho manžela, že je mrzutý a výbušný, jednoducho na nevydržanie. Kňaz ju poslal k vrátnikovi s tým, že ho má poprosiť o vodu z kláštornej studne. „Keď tvoj muž príde domov, daj si za hlt tejto vody a opatrne ju podrž v ústach. Potom zažiješ zázrak.“ Žena urobila, ako jej odporučil svätý Vincent. Keď večer prišiel jej rozladený a netrpezlivý muž domov, vzala si z tajomnej vody a pevne stisla pery, aby udržala tekutinu v ústach. A muž sa

skutočne rýchlo upokojil. Zopakovala to niekoľko dní po sebe, zakaždým s tým istým neskutočným úspechom. Jej muž sa úplne zmenil, začal dokonca chváliť jej miernosť a trpezlivosť. Rozžiarená žena sa vrátila k svätému Vincentovi a rozprávala mu o účinku tejto zázračnej vody. On jej s úsmevom odpovedal: „Dcéra moja, nie voda spôsobila tento zázrak. Bolo to tvoje mlčanie. Predtým si svojím protirečením svojho muža vždy dráždila. Tvoje mlčanie ho upokojilo.“

Tento príbeh, ktorý som čítala vo *Víťazstve srdca* (127/2019) mi chodí myslou, keď píšem tieto riadky a mám pred očami výzvy nadchádzajúcich dní posledného mesiaca tohto kalendárneho roka.

Začína sa Advent. Ten nás pozýva upokojiť sa, stíšiť sa, je to čas prehodnotiť seba samého. Mnohé deti si zapalujú adventné lampášiky, a s rodičmi

alebo starými rodičmi prichádzajú na roráty. Ale v prvom rade je to radostný čas, čas očakávania, narodenia Ježiška, tak ako radostne muž a žena v posledných dňoch tehotenstva čakajú na narodenie svojho prvého, druhého, či ďalšieho dieťatka. Radosť zaplavuje ich srdce a oni nedovolia, aby im ju niekto vzal. Keďže sa blíži aj koniec kalendárneho roka a je potrebné stihnúť to aj ono, Advent prináša so sebou aj boj – boj o čas a naše priority, boj o to, čomu dať prednosť. Často sa nechávame strhnúť rýchlym vírom udalosti. V práci sa finišuje, veď idú sviatky. Treba stihnúť termíny. V školách treba ešte napísať posledné písomky a vysokoškoláci majú prvé zápočty či predtermíny. Mamy ťahajú za ruku deti, ktoré nechcú ísť do preplnených obchodov, ale radšej by sa vonku pohrali s prvým snehom. Treba kúpiť pomaranče, banány, všetko na sviatky. „Maľko má ešte v ZUŠ besiedku a Evička v škôlke vianočné posedenie s rodičmi“, kričí jedna mamička na dvojročného Paľka a ťahá ho do auta. Po takomto náročnom dni prichádzame domov unavení a často nervózni. Všetci to poznáme: niekedy naozaj stačí aj málo a „požiar“ je na svete. Hlavne my, ženy, dokážeme v takýchto situáciách podľahnúť a spomínaný požiar vyvolať.

Advent sa dá prežiť v hluku, ktorý nám ponúka súčasný svet, ale aj v tichu, ktoré nám ponúka Boh. Deň má stále 24 hodín a ani počas tohto Adventu nebude mať viac. Je na nás, na našom rozhodnutí, plánovaní a konkrétnom konaní, ako tieto predvianočné dni prežijeme.

Viacere rodiny z vlastnej skúsenosti hovoria, že „dať dolu nohu z plynu“ im v hektických adventných dňoch pomohlo stretávanie sa pri deviatniku – *Svätá rodina hľadá prístrešie*. Rodiny sa každý večer počas 9 dní schádzajú striedavo v jednotlivých rodinách a spoločne sa pomodlia, vypijú čaj... Pri rozlúčke si obraz Svätej rodiny od domácich prevezme druhá rodina, ktorá Jozefa s Máriou a dieťaťom symbolicky ubytuje vo svojom dome a na 24 hodín im poskytne prístrešie. Aj keď takéto stretávanie môže byť náročné zaradiť do programu, najmä ak sú menšie deti školopovinné a doma človeka čaká ďalšia práca, do tohto večerného času sa oplatí investovať. Čas venovaný Spasiteľovi, ktorý onedlho príde medzi nás, sa nám mnohonásobne vrátil, lebo tento čas ticha – krátke zastavenie so svätou rodinou kompenzuje v našej duši hluk sveta.

Milí naši čitatelia, v mene všetkých lektorov Ligy na Slovensku aj v Čechách vám prajeme, aby *strácanie času v Advente s Pánom času i večnosti*, prinášalo Jeho pokoj a pohodu do vašich rodín. Prajeme vám radostnú oslavu jeho narodenín a zmysluplné, obohacujúce spoločné chvíle s vašimi drahými počas tohtoročných vianočných sviatkov.

*Děkujeme za všechny modlitby a mše sv. obětované „za požehnání pro apoštolát LPP“.
Budeme rádi, pokud na nás budete nadále pamatovat.*

Snúbenci – spojme sily

Mária Schindlerová

Keď ideme na stretnutie so snúbencami, nevieme, koľkých ani koho budeme mať pred sebou. Bude ich 5 alebo 50 či 150 ako naposledy? Asi by bolo naivné domnievať sa, že všetci sú praktizujúci kresťania katolíci a sobášom v kostole chcú začať svoj spoločný život. Mnohí dnes už spolu žijú, majú dieťa alebo deti, spolu hospodária a až tak im nezáleží na tom, o čo vlastne vo sviatostnom manželstve ide. Ale nájdu sa aj výnimky – napríklad z tých cca 150 snúbencov pri otázke, kto z nich aspoň počul niečo o encyklike Humanae vitae, sa zdvihli asi 4 ruky. A dvaja z nich dokonca encykliku čítali a vedia, o čom je.

Ale prečo o nej hovoríme? Nebolo by vhodnejšie hovoriť dnešným snúbencom namiesto niečoho „cirkevného“ či „teologického“ radšej niečo menej kontroverzné, zrozumiteľné, niečo zdravotné, ešte tak biologické...? Aby sa nám nenaľakali, aby neušli, veď buďme radi, že aspoň tých pár chce mať svadbu v kostole.

A vôbec – má Cirkev niečo hovoriť? Prečo v niektorých diecézach Slovenska je povinné v rámci snúbeneckej prípravy aj sedenie týkajúce sa zodpovedného rodičovstva? Nie je to od veci, aby Cirkev hovorila niečo mladým o zdržanlivosti, čistote... Prečo sa im máme „montovať“ do spálne a do toho, ako žijú a ako by mali žiť?

Na prvom mieste preto, lebo aj my, laici, zvyčajne lektori PPR, sme vyslancami Cirkvi a pri stretnutiach s nimi v rámci snúbeneckej prípravy Cirkev zastupujeme. Snúbenci sú žiadatelia o cirkevný sobáš. Ak o niečo žiadate, druhá strana má právo dať si podmienky, za akých bude súhlasiť s vašou žiadosťou.

Po druhé, keď snúbenci žiadajú o cirkevný sobáš, Cirkev je povinná ich informovať o tom, čo to znamená. Treba im to povedať, bez ohľadu na to, či s tým snúbenci budú alebo nebudú stotožnení, či to budú alebo nebudú rešpektovať, či sú alebo nie sú ochotní počúvať.

Lebo ak nie my, kto im má povedať, čo znamená kresťanské manželstvo? Ak by im to povedali rodičia, tak naše slová ich povzbudia a utvrdia.

Ale neraz vidím okolo seba rovnaký scenár – dospievajúce alebo dospelé deti vieru nepraktizujú, keď sa odsťahujú od rodičov, zvyčajne začnú s niekým žiť, ešte možno ten cirkevný sobáš, nech je rodina spokojná... Chápem bolesť

rodičov, ktorých to trápi. Možno je teda snúbenecká príprava jedna z posledných príležitostí, kde budúci manželia majú možnosť niečo počuť.

A v neposlednom rade preto, lebo človek potrebuje poznať, prečo má takto žiť. Ak to pochopí, je to prvý krok, aby hľadal aj ako.

Nebojme sa, že sa naľakajú, že odídu... Áno, život v snahe o mravnú čistotu nie je ľahký a pukušenia sa na nás tlačia z každej strany. Zdá sa, že dnes už nemá význam zriekať sa a vytrvať, že so svojím telom si môžeme robiť, čo komu napadne a chutí, že človek si všetko vie zdôvodniť a ospravedlniť, akoby Boh nebol Pán, akoby on bol ten, kto má byť vôbec rád, že niekto chce prísť do kostola – aspoň na ten sobáš.

Nebojme sa svedčiť o tom, že aj keď nie sme sami žiarivé príklady, žiť s vedomím večného života sa opláti – tam je náš cieľ. Aj naše telo má svoj význam, aj manželstvo, aj darovanie sa jeden druhému... Svedčíme o pravej láske a o tom, že Boh usporiadal vesmír podľa istých zákonov, ktoré nezmeníme, aj keby sme sa stavali na hlavu.

Nesvedčíme o svojej pravde, svojej ceste, ani „cirkevnej dohode“. Svedčíme o pravde, ktorá má moc získať si človeka svojou krásou.

Našou úlohou nie je ani presvedčiť, ani získať výsledky v počte súhlasných prikývnutí hlavou. Možno nás neprijmú, možno nebudú súhlasiť, možno... Ale možno niekto prvý raz bude vidieť a počuť niekoho, kto mu povie, že manželský sľub obsahuje dve skutočnosti – lásku a plodnosť; že keď dávame sami seba tak, že dávame aj svoju potenciálnu budúcnosť, keď dávame všetko tak, že už sa viac nedá, tak je to pre naše dobro, keď Boh vyžaduje maximálnu garanciu, že tento sľub nebude zneužitý. A že manželský sľub žijeme stále tým, že to, čo vyslovujeme, aj realizujeme. Že druhý človek sa nikdy nemá stať prostriedkom na uspokojenie toho druhého...

My lektori PPR – nielen z LPP, ale aj z iných združení, si neraz pripadáme ako osamelí vojaci v poli. Kňazi sa radšej vyhýbajú tejto téme a v kázňach sa téma manželskej čistoty či antikoncepcie objaví len zriedka. Prosím v mene všetkých, ktorí sa snažíme pomôcť vlastným svedectvom a obetou svojho času, spojme svoje sily! Téma čistoty – predmanželskej, snúbeneckej i manželskej nie je témou len pre lektorov PPR.

Ako povzbudenie prikladáme k tomuto číslu skúsenosť teraz už mladého otca so zápasom a bojom o čistotu. Aj on stretol na svojej ceste viacerých, ktorí mu boli pomocou. Sme vďační, že bol ochotný úprimne sa podeliť o to, čo zažil. Kiežby jeho svedectvo podnietilo aj ďalších, ktorí sa snažia žiť v čistote, aby sa zdieľali so svojou skúsenosťou a aby sme všetci videli pred sebou cieľ našej snahy: večný život.

Dekalóg pokoja II.

Zuzana Košťálová

Iba dnes...nebudem nikoho kritizovať, ba ani len nezatúžim druhých opravovať či polepšovať... iba seba samého.

Blíži sa sobota. Mám rada sobotu. Je to čas, keď sme všetci spolu. Neutekáme do práce a deti do školy. Máme čas posediť si pri raňajkách či obede. Ráno s manželom môžeme dlho zotrvať v náručí, cez deň byť viac spolu, rozprávať sa a večer má tiež svoje čaro.

Tento týždeň bol však manžel viac pracovne zaneprázdnený. On to tak necítil. Ale ja áno. Ráno pusa pred odchodom do práce, druhá po príchode domov a tretia pred spaním. Krátky rozhovor a žiadne objatie.

V sobotu ráno máme snúbeneckú náuku, kde budeme snúbencom rozprávať nielen o živote s PPR, ale aj o vzťahoch. O tom, čím môže napríklad muž potešiť svoju manželku... Ľahko sa to hovorí, ale ťažšie sa žije. Slová... Ale vydávať svedectvo, žiť to čo hlásame, učíme... nie je vždy ľahké. Po 25 rokoch spoločného života sa manžel určite bude zo snúbeneckej náuky ponáhľať domov (náuka je v inom meste, ako bývame). Určite mu ani nenapadne ma pozvať do parku na krátku prechádzku. Začínam sa hnevať. Niekedy by som ho naozaj rada zmenila. Keby bol trochu vynaliezavejší, viac romantickejší. Keby... No 25 rokov spoločného života urobilo svoje. Nie je to zvyk, ale láska a túžba. I keď on „zabudol“, ja som nezabudla. Ja začnem prvá. Postavím sa mu do cesty a on sa zastaví a pobožká ma. Poďakujem sa mu, že sa oholil kvôli mne. Objímam ho v sobotu ráno pred odchodom na snúbeneckú náuku a spýtam sa, či by sme si po nej nenašli čas na krátku prechádzku parkom.

A čo by na to povedal dobrý pápež Ján XXIII.?

Keď sám seba prijmeš takého, aký si, budeš môcť aj druhých prijať takých, akí sú. Pápež Ján vie, že vonkajšok odzrkadľuje vnútro, postoj tela zrkadlí postoj duše. Preto začína sám od seba. „Nebudem nikoho kritizovať“, ba ešte viac: „Ani len nezatúžim druhých opravovať alebo polepšovať.“ Tým vytvoril pravidlo „troch očí“: Pravé oko musí všetko vidieť. Ľavé oko musí väčšinu prehliadnuť, pričom sa však nesmie hnevať. Svojimi dvoma očami by mal vidieť všetko: dobré i zlé, dokonalé i nedokonalé. Ale mal by to podľa možnosti vidieť tak, ako to robí Boh. Keď v hodine svojej smrti budeš stáť pred Bohom, jeho pohľad sa bude dotýkať iba teba samého, nie druhých. V pohľade jeho milosrdenstva sa ti otvoria oči iba preto, na čom záležalo, čo bolo dôležité. Potom bude aj definitívne jasné čo má prednosť: „Vyhoď najprv brvno zo svojho oka! Potom budeš môcť vybrať smietku z oka tvojho brata“ (Mt 7,5). Obrátenie sa začína u teba každý deň nanovo.

Na snúbeneckej náuке bolo deväť párov. Niektorí boli otvorení, počúvali a zapájali sa, no boli tam aj vlašní poslucháči. Nevieam, čo si z našej náuky odnesú do svojho budúceho života. My si odnášame radosť zo služby. Radosť, že sme mohli rozdávať to, čo žijeme. Ruka v ruke odchádzame do parku. Najskôr sme pozdravili v rybníku kačky, potom sa prešli a chvíľu si posedeli pod starým platanom. Z mojej strany to bola romantická prechádzka, z manželovej príjemné zastavenie po náročnom týždni. Nezabudol, že je sobota, čiže deň pre nás a našu rodinu. Deti zvládli za nás prípravu obeda a my sme zvládli seba. Nebudem nikoho kritizovať ani meniť. Iba seba. Láska otvorila moje srdce k manželovi i k Bohu. A Boh mi dal silu VIDIEŤ.

Pokračující krize v Kamerunu

Ephraim a Theresie Lukongovi, překlad, redakčně zkráceno

Stále děkujeme Bohu a našim dárcům za přežití. Společenskopolitická krize ve dvou anglofonních krajích naší země za poslední tři roky výrazně zasáhla do naší práce. Mnoho měst i vesnic jsou jako opuštěné – žádné zemědělství, žádná doprava, únosy, mučení, zabíjení a hlavně žádná výuka na školách.

Začátek roku vypadal nadějně, ale od února do srpna bylo vše prakticky uzavřeno separatistickými milicemi (tzv. „ambáky“). Tyto potíže mj. způsobily, že mnoho našich lektorských párů bylo přesunuto v rámci své diecéze, anebo odsunuto úplně jinam. Pro zbývající je obtížné učit PPR.

Uvědomili jsme si, že většina lektorských párů potřebuje také základní školení v manželském poradenství. Vytvořili jsme odborné skupiny ve třech diecézích, kde jako Liga působíme. Biskupové pro nás získali podporu od organizace Církev v nouzi v Německu v rámci projektu Rodinný apoštolát.

Vzali jsme si na starost řízení projektu. V Mamfijské diecézi se formační tým připravoval loni po dobu pěti měsíců. Letos v červenci jsme projekt spustili v Bamenské arcidiecézi s 20 z našich 25 lektorských párů. Dobrou zprávou je, že jsme v rámci jednoho setkání vyhodnotili také snahy o šíření PPR, které jsou sice utlumené válkou, ale pokračují. Kumbijská diecéze, kde žijeme my, je ve středu konfliktu. Ephraima už třikrát unesli separatisté, ale pravda jej vždy osvobodila. Dělalí to kvůli našim vytrvalým snahám otevřít znovu školy, po vzoru našeho biskupa. Pochopili už, že není politik, proto ho přestali unášet. Bohu díky.

Stále děláme kurzy PPR pro manžele v naší farnosti. Tento rok jsme učili pouze 12 párů. Myslete na nás v modlitbách, ať tu válku přežijeme a ať to brzy skončí.

Zprávu jsme obdrželi 19. 11. 2019. Ligu pár páru v Kamerunu podporujeme od roku 2010 částkou 1 500 € ročně. Budeme vděční za jakékoli příspěvky pro ně.

PPR jako životní styl 2

Jitka a Mirek Novákovi

Dar plodnosti: společné povolání a společná odpovědnost

„Mezi plody, které zrají z vytrvalého úsilí o věrnost Božím zákonu, je třeba zvláště ocenit ochotu manželů podělit se o své zkušenosti s jinými manžely. K mnoha jiným podobám povolání laiků k apoštolátu přibyl zvláště cenný způsob: pomoc těm, kteří se nacházejí ve stejné situaci. Manželé naplňují své apoštolské poslání tím, že se stávají průvodci jiných manželů. Mezi všemi formami křesťanského apoštolátu je potřeba tuto cestu považovat za jednu z nejvhodnějších.“ (Humanae vitae, 26)

Tento text sv. Pavla VI. je „zakládající listinou“ Ligy pár páru. Právě na tuto výzvu reagoval John Kippley a v roce 1971 založil v USA The Couple to Couple League. Je jedním ze základních charismat Ligy, že lektory jsou manželské páry, které přijaly učení církve o lásce a důstojném předávání lidského života a žijí podle něj. Stojíme před lidmi jako ti, kdo se v každodenním životě snaží uskutečňovat to, o čem na kurzech mluví... Stejně tak podporujeme účastníky kurzů, aby se, pokud je to jen trochu možné, účastnili kurzu jako pár. Předávat učení církve o odpovědném rodičovství „pár páru“ je důležité z několika důvodů:

Především jde o svědectví vlastního života. Je snáze uvěřitelné, že nejde jen o pěknou teorii nebo nedosažitelný ideál, pokud kurz vedou manželé, kteří předávají to, s čím mají osobní zkušenost. Mohou být živým důkazem, že učení církve – i když je náročné – je v praxi uskutečnitelné a přináší mnoho dobrého.

Společná účast párů na kurzu pomáhá mužům převzít jejich díl odpovědnosti a pochopit, že plodnost není „problémem“ ženy, ale společným darem a společnou odpovědností. Pokud sledování známek plodnosti a jejich hodnocení zůstane jen na ženě a podíl muže se omezí na otázku: „Dneska můžeme?“, pro vzájemný vztah a skutečnou jednotu v páru to nebude dobré.

Mnohé výzvy spojené s odpovědným rodičovstvím by jen velmi obtížně dokázala předat samotná žena – lektorka. Pokud se například mluví o zdrženlivosti v plodném období, má velkou důležitost právě slovo muže.

Společná účast na kurzu pomáhá v komunikaci mezi partnery. Zjišťujeme, že pro mnoho párů je obtížné o prožívání intimity a sexuality v jejich vztahu mluvit. Často chybí odvaha pojmenovat některé obtíže nebo zranění – z obavy, že partnera znovu zraní, že si vzájemně neporozumí nebo ze strachu z odmítnutí. Pokud se kurzu účastní muž i žena, je pro ně snazší začít rozhovor na toto téma – je možné mluvit o tom, co společně slyšeli a navázat tím, v čem je to důležité pro jejich vztah, co by si přáli změnit, co je potřeba řešit. Jak důležitý je přístup „pár páru“ potvrzuje i zpětná vazba, o kterou po každém kurzu žádáme:

„Díky za krásné osobní svědectví a vaši dobrou zprávu o manželství. Je to povzbuzení, které jsem velmi potřebovala.“

„Pár, který nás vyučoval osobně známe a přesvědčil nás spíš svým osobním příkladem a „radostí“ ze života, než fakty a argumenty.“

„Líbilo se mi vzájemné doplňování lektora-muže a lektorky-ženy, jak i každý přinesl svůj pohled na věc, ukázal možnost svého podílu na STM a společné plodnosti.“

„Nejvíce mne u lektorů zaujalo, jak se umějí podělit o své vlastní zkušenosti. Že jim to člověk opravdu věří a chce to mít v životě také tak =).“

„Přiměla jsem přítele aby šel na první setkání se mnou s tím, že pokud se mu to nebude zdát, už příště nemusí. Chodili jsme i pak na všechny spolu :) Tento kurz nám pomohl se více otevřeně bavit o tématech nejen sexuality ale i budoucího společného života. Děkuji, že jsme mohli absolvovat kurz právě od vás.“

Přístup „pár páru“ je cenný a obohacující i pro nás, lektory: společně se na službu lektorů připravujeme, studujeme literaturu, která je přínosem i pro naše manželství, společně se připravujeme na kurzy a přednášky, po cestě autem (pokud je kurz dále od domova) máme možnost si chvíli nerušeně povídat... S celou rodinou se dvakrát do roka máme možnost setkávat na konferencích s ostatními lektory.

Občas někdo na plakátku zkomolí náš název a mluví o nás jako o „Lize pár párů“. Snad i tento článek pomůže lépe rozumět názvu naší organizace: nejde o to, že je nás jen málo („pár párů“), i když se možná nejednou v naší práci cítíme tak trochu osamoceni. Smyslem názvu je, že naše lektorské páry předávají dalším manželským a snoubeneckým párům nádherné učení církve o manželské lásce. Jako pár svědčíme dalším párům o tom, co žijeme, co na vlastní kůži každodenně prožíváme.

Noviny z rodiny LPP vydává šestkrát ročně jako členský bulletin společně Liga pár páru ČR, z.s. a Liga pár páru v SR. České ústředí: Jitka a Miroslav Novákoví, Milhostice 6, 25791 Červený Újezd, +420312686642, lpp@lpp.cz, www.lpp.cz, číslo účtu: 2801370422/2010. / Slovenské ústredie: Jozef a Simona Predáčovci, Slovenskej armády 15, 95301 Zlaté Moravce, 0908722055, lpp@lpp.sk, www.lpp.sk, číslo účtu (SR): 2401049920/8330, platba z ČR: 2401049920/2010. Minimální členský příspěvek je 150 Kč /12 € ročně. Jsme vděční za příspěvky pro práci Ligy. Kurz STM PPR pro manžele a snoubence: 4 setkání po 2½ hodinách, většinou v měsíčních intervalech. Pro aktuální kurzy a informace viz web. Redakční rada: Jitka Nováková, Jozef Predáč, Adam Prentis.

Neboj sa, lebo tebe bola určená od vekov

Tobiáš a Sára, redakčne zkráceno

Príbeh našej lásky sa zdanlivo začal v septembri 2016, keď sme prvýkrát prišli do kontaktu. Ale pri hlbšom pohľade som si uvedomil, že sa začal už omnoho skôr. Ešte počas základnej školy nás kňaz na náboženstve povzbudzoval, aby sme sa už teraz modlili za svojho budúceho partnera. Vraj aké to bude pekné, keď mu po tom, ako ho stretneš, budeš môcť povedať, že sa za neho už toľko rokov modlíš. Mne sa táto myšlienka zapáčila, ale nezačal som ju hneď praktizovať. Až niekedy počas strednej školy som sa začal za svoju budúcu partnerku modliť. Aby na ňu dával Pán pozor a aby mi ju poslal jedného dňa do cesty. Aby to bolo dievča, ktoré bude sväté. Ktoré ma svojou svätosťou potiahne bližšie k Bohu. A tak plynuli roky a ja som sa modlil a čakal. Až kým mi Pán poslal do cesty ľudí, ktorí ma namiesto čakania prinútili konať. Jedným z nich bol Jozef, vďaka ktorému som sa odhodlal ísť na generálnu spoveď. Zároveň bola prvou spoveďou z deviatnika, ktorý som si chcel vykonať. Druhým takým človekom bol Peter, ktorý mi nedovoliť plakať doma v kúte, ale ukázal mi, že musím konať, ak ju chcem nájsť. A tak som sa aj s pár (= dvoma) dievčatami stretol, ale nebolo to ono. Počas tohto obdobia, ako plynuli moje prvopiatkové spovede, som mal jeden rozhovor s Petrom, kde odznela z jeho úst veta, že nemám čo ľutovať, lebo možno tá moja ešte nebola pre mňa pripravená. Ako som potom nad tým rozmýšľal, povedal som si: A čo ak som nebol ja pripravený pre ňu? A tak som sa rozhodol viac na sebe pracovať, aby som sa ja stal pre ňu tým pravým.

Medzičasom som to dievča mal rád. Aj keď som ju ešte nepoznal. Mal som ju rád do 31. 12. 2015, keď som sa dostal k článku „Miluj ma už pred svadbou“. Pointou bolo, že ju môžem milovať nie iba pred svadbou, ale ešte predtým, ako ju stretnem. A tak som si zaumienil, že ju nebudem mať viac rád, ale budem ju milovať. Bolo to ťažké. Povedať Bohu v modlitbe, že ju milujem. Je to obrovský záväzok. Ale asi po dvoch-troch týždňoch som to dokázal a začal som ju milovať, aj keď som ju ešte nepoznal. Možno to znie divne – milovať niekoho, koho ani nepoznám – ale až také divné to nie je. Vlastne viem o nej všetko. Viem, že má krásne vnútro, lebo inak by som netúžil po tom, aby sa stala mojou manželkou. Viem, že je krásna fyzicky, lebo inak by som netúžil po tom, aby sa stala mojou manželkou. Viem, že má veľa dobrých vlastností, lebo inak by som netúžil po tom, aby sa stala mojou manželkou. Viem, že má aj zlé vlastnosti, ale tie mám aj ja a budeme sa navzájom podporovať na ceste k dokonalosti. Vlastne som o nej vedel úplne všetko, len som ju ešte nepoznal. Ale miloval som ju...

Počas tohto obdobia som si na jednej zoznamke vytvoril profil. Zvolil som si meno podľa *Knihy Tobiaš*. Konkrétne išlo o šiestu kapitolu a osemnásty verš.

Je to verš, ktorý je taký krásny a dáva tak veľa nádeje všetkým hľadajúcim. Tu som sa dočítal o tej pre mňa najkrajšej pravde, ako sa Boh stará o človeka a jeho životného partnera:... *neboj sa, lebo tebe bola určená od vekov*... Táto veta ma fascinuje dodnes. Nie od dospelosti, od narodenia, od počatia, od stvorenia sveta, ale *od vekov* Pán vedel, koho pre mňa stvorí... Toto považujem za úžasné. A tak som sa teda volal *Knihatobias 6.18* s mottom „*Neboj sa, lebo tebe bola určená od vekov*“. Asi po siedmych – ôsmych prvých piatkoch som sa na tomto portáli dostal k profilu Konvalinky. Zaujal ma jej profil a jej motto (fotku nemala), a tak som si povedal, že jej napíšem. Ale ešte nie dnes. Potom neskôr. Ešte som sa k tomu neodhodlal. Takto uplynul ďalší mesiac s tým, že som z času na čas navštívil jej profil, či sa neudialo niečo nové. Po deviatom prvom piatku som bol naozaj šťastný. A tak, ako som sa po spovedi modlil, som si spomenul na Jozefove slová a modlil som sa podobne ako on: „Pane, všetko v mojom živote je, ako má byť. Mám prácu, domov, rodinu, priateľov. Chýba mi už len niekto, kto by občas pohladil tú moju sprostú hlavu...“ Ešte v tú sobotu som chcel napísať Konvalinke, ale akosi som to nestihol. V nedeľu som cestoval, a tak som tiež nestihol Konvalinke napísať. Ale počas cesty som sa vrúcne modlil k Bohu, aby už neotáľal a poslal mi do cesty dievča, ktoré tak túžobne očakávam. Tú, ktorú mi určil od vekov (ako sa píše v Tob 6, 18). A takisto som si tak v duchu povedal, že už ju nájdem. V nedeľu som docestoval neskoro, tak som si maily pozrel až v pondelok. A čakala ma tam správa od Konvalinky. Tej, ktorej som sa tak dlho chystal napísať. Tej, ktorej sa tak veľmi zapáčilo moje zoznamkové motto. Tej, ktorá, ako mi neskôr povedala, nikdy neoslovila chlapca ako prvá. A tak sme si chvíľu písali a asi po 10 dňoch písania sme sa stretli. Pri prvom pohľade som si v duchu povedal, že je milá, sympatická a má krásny úsmev. Hneď ako sme sa začali rozprávať som sa uistil v tom, že je to neobyčajné dievča. Každým slovom, ktoré vyslovila, som viac a viac videl jej srdce. A srdce mala naozaj výnimočné. Krásne, veľké, čisté... Po prvom stretnutí som sa potom rozhodoval, či sa ešte niekedy stretneme. A vtedy som si povedal, že ak odmietnem túto šancu, ktorú mi Boh dal, tak už nikdy nebudem môcť o nič prosiť. Pretože som prosil a dostal som. A tak sme sa ešte stretli a postupne sa začali spoznávať. A aké to bolo krásne, keď som jej mohol povedať, že sa za ňu už 16 rokov modlím. A aké to bolo krásne, keď mi povedala, že ona robí už 15 rokov to isté...

Takto sa začal náš bezprostredný vzťah. Hneď na začiatku nám obom bolo jasné, že v hĺbke srdca túžime, aby to bol vzťah založený na vzájomnej úcte a láske, vzťah žitý v čistote. Ako sme sa tak spolu o tom rozprávali, v srdci sme cítili, že toto je cesta, po ktorej chceme ísť. Hneď na začiatku ma Sára oboznámila s tým, že ona za jeden z prejavov čistoty pokladá bozk, resp. ne-bozk. Hovorila mi o tom, ako ešte žiadneho chlapca nikdy nepobožkala, o tom, ako

túži odovzdať svoj prvý bozk svojmu manželovi, o tom, ako máme na všetko čas. Ako som ju tak počúval, boli mi jej slová divné. Tiež som nikdy žiadne dievča nepobozkal, ale odkladať to až do manželstva mi prišlo trochu prísne. Ale na začiatku som súhlasil, mysliac si, že kedykoľvek môžeme túto tému opäť otvoriť a prehodnotiť. Veď snád si môžeme dať zaľúbenú pusku z lásky. Ako však začali plynúť prvé dni a týždne nášho chodenia, začal som si uvedomovať, ako nás náš ne-bozk oslobodzuje. Ako nám dáva voľnosť, skutočnú úctu, lásku, ako napriek neuspokojenej túžbe tela pozdvihuje a šľachtí nášho ducha. Súčasne, keďže Sára bola moje prvé dievča, bol ne-bozk veľmi vhodný aj pre moje telo, ktoré bolo extrémne citlivé na akékoľvek podnety (nie nevyhnutne sexuálne). Už od detstva sa mi občas stalo, že som počas bežného močenia v noci prežil orgasmus bez toho, aby som robil niečo inak ako obvykle. Druhý príklad bolo obyčajné šplhanie na žrd'. Stačilo, aby som počas telocviku vyšplhal na trojmetrovú tyč a počas toho som prežil orgasmus... Od týchto zážitkov to bol už len krok k masturbácii, s ktorou som bojoval desiatky rokov, až kým som nespoznal Sáru. Počas toho, ako som ju hľadal, som si často predstavoval, ako jej o tom poviem, ako už nebudem v tomto sám. Raz, keď sme sa spolu vracali z Bratislavy z omše Ivana Barusa – to sme spolu chodili asi necelé dva mesiace – to prišlo. Ako sme tak sedeli spolu v aute, všetko som jej povedal. Povedal som jej, že masturbujem už viac ako 10 rokov. Povedal som jej, že s tým bojujem, ale nedarí sa mi. Povedal som jej, že naposledy som prestal v deň mojej deviatej prvopiatkovej spovede, len deň pred tým, ako mi napísala. Povedal som jej, že nie som hoden jej lásky a pochopím, keď ma už nikdy nebude chcieť vidieť... A vtedy som prežil jeden z najkrajších okamihov odpustenia. Povedala mi, že aj tak ma má rada. Povedala mi, že Pán ma neodsúdil a tak to nespraví ani ona. A zrazu som nebol sám. Boli sme v tom dvaja. Mal som pocit, že ako som po tej svojej ceste k Säre strácal kvety z mojej kytice, ktorú mi Pán zveril, aby som ju odovzdal svojej manželke, tak Sára bola stále za mnou, aby ich pozbierala a vrátila ich naspäť. Aby moja kytica bola taká, ako si moja manželka zaslúži. Počítali sme dni spolu: 60... 70... 90... Nosil som jej biele ruže, keď sme dosiahli významnú métu – 100 dní, 200, 365 a tak ďalej. A potom sa mi to znovu stalo. Bolo to také polo-čcené, polo náhoda. Ale stalo sa to. Čo najskôr som opäť išiel na spoveď, pretože som potreboval odpustenie. A vtedy som si uvedomil, že Pán mi už dni nepočíta: 100 dní, alebo 1000, je to jedno. Som uzdravený. Každý môže občas padnúť, ale stačí vstať a ísť ďalej. A tak skrze Sáru Pán priniesol uzdravenie do môjho života a ja som teraz uzdravený...

Ako náš vzťah napredoval, viac a viac sme sa utvrdzovali v tom, že cesta čistoty je naozaj tá jediná správna. To však neznamenalo to, že je to aj cesta najľahšia. Naopak, bola to cesta veľmi náročná a trnistá. Začali sme asi ako všetci.

Držanie za ruky. Krátke objatie na rozlúčku, pusa na líčko. Postupne boli objatia dlhšie, pohladenia nežnejšie, dotyky túžobnejšie. Prežívali sme to rovnako. Tak ako ja, tak aj Sára veľmi túžila po telesnej intimite. A tak sme sa snažili vyhýbať príležitosti, ale úplne sa to nedá. Dokonca sa niekoľkokrát stalo, že som prežil orgazmus. Stačilo naozaj nežné a milujúce pohladenie, tesnejšie objatie... Bol som z toho vždy veľmi smutný. Ale Sára mi vždy rozumela a podporovala ma. Už vtedy som tušil a dnes už isto viem, že aj toto bol spôsob, ako nás Pán chránil. Predtým, ako sme sa dostali do nekontrolovateľného pokušenia, sa mi to stalo a to nás hneď zastavilo. Takto sme bojovali náš boj za čistotu. Bol plný odriekania, bolesti, smútku, ale rovnako aj radosti z víťazstva, slobody, vzájomnej úcty a rešpektu. Bolo krásne byť v tom spolu. Boli situácie, keď som sa chcel vzdať a všetko zahodiť, s tým, že toto sa už nedá vydržať. Ale presne v tých situáciách bola Sára taká silná, že sme to nejako ustáli. Naopak, boli aj chvíle, keď bola Sára taká slabá, že mala chuť všetko zahodiť. Ale vtedy som bol silný ja. Vlastne to sme neboli silní ja, alebo ona. To Pán viedol naše kroky. Stačilo mu všetko odovzdať. Spraviť to rozhodnutie, že chceme čistotu a sme ochotní bojovať. Pán nám už dodal tie potrebné sily. Spomínam si na mnohé prípady, ako bol Pán s nami. A to doslovne. Ako sme sa lúčili a pri našom objatí na rozlúčku nastal pokoj a ticho. Cítili sme, ako nás sám Pán objímal, aby nám dodal síl. Všetky tieto zážitky nás utvrdzovali v tom, že sme na správnej ceste. Samozrejme, ako sme sa blížili k termínu svadby, pokušenie stále rástlo, spolu so všetkými tými diablovými klamstvami, ako to už je jedno, veď o chvíľu sme svoji, ako sa už nič nemôže pokaziť a tak ďalej.

Našťastie sa nám aj tieto chvíle podarilo prekonať a vstúpili sme v čistote do manželstva. Ale náš boj neustále pokračuje. Veď ani v manželstve nie je všetko „povolené“, aj v manželstve sú pokušenia. Aj v manželstve máme problémy a, bohužiaľ, aj v manželstve padáme. Dôležité však je, že aj teraz sa snažíme čo najskôr vstať a bojovať ďalej. Veď vieme, že náš boj má stále zmysel a budeme ho bojovať, lebo sa to naozaj oplatí. Vidíme to sami na sebe. Máme za sebou celý rok manželstva, ale cítime, ako nám Pán pomáha, ako nám opláca každú slzu, sebazaprenie, bolesť. Neznamena to, že sme automaticky dokonalí, to ani náhodou. Stále máme veľmi veľa čo naprávať a zdokonaľovať. Ale cítime, že to je to, k čomu sme povolaní a to je naším cieľom. Skutočná dokonalosť. Je úžasné, ako sme si s manželkou sadli aj po fyzickej stránke. Je krásne dosiahnuť harmóniu na duchovnej aj telesnej rovine. Neverte preto dnešnému svetu, že si to treba vyskúšať. Neverte diablovej, že sa musíte spoznať aj po telesnej stránke. To je to najväčšie klamstvo. Verte Ježišovi Kristovi. Verte hlasu svojho srdca. Odovzdajte si všetko až v manželstve. Položite tak pevné základy, na ktorých sa bude dať stavať pevné manželstvo až do smrti...